

Přílohy

Příloha č. 1: Rozhovor s Petrou Soukupovou vedený po e-mailu v únoru 2018 (text)

Leckoho by při čtení vašich knih mohlo napadnout, že jste snad přímo vystudovaná psycholožka. Což tak ale není. Když jste například ve společnosti více lidí, jste spíše zamlklejší a baví vás sledovat chování lidí okolo?

Neřekla bych, že mě to baví, baví mě spíš nebýt mezi lidmi. Když už ale mezi nimi jsem, většinou jsem zamlklá, ale moc si jich nevšímám.

Nikdy vás nenapadlo, že byste byla dokonalý prototyp psycholožky?

Ne, to ani náhodou. Asi protože mě víc baví vymyšlené postavy.

S jakou z vašich knih jste se nejdéle „trápila“?

Bezpochyby s těmi dvěma posledními (*Kdo zabil Snížka?* a *Nejlepší pro všechny – pozn.*), které jsem psala současně. Trvalo mi to skoro rok. Ale je v tom samozřejmě i to, že mám i jinou práci a rodinu. Jinak by se asi dalo říct, že mám knihu napsanou za půl roku.

Zřejmě se to „trápení“ ale vyplatilo. Obě knihy se objevily v nominacích na Magnésiu Literu 2018. To vás určitě muselo potěšit, ne?

Ano, velmi mě to potěšilo.

V minulosti jste už několik literárních cen dostala. Je to pro vás jakási forma závazku, abyste pořád produkovala tak kvalitní knihy?

Ne, to není. Navíc si nemyslím, že je to nějaké absolutní měřítko kvality.

Literární kritici se občas pozastavují nad tím, že vaše postavy nečeká na konci příběhu žádné rozuzlení. Čtenář najednou nemůže otočit na další stránku, protože žádná není a příběh prostě skončil. Nemyslíte, že tím čtenáře můžete vlastně trochu naštvat?

Jo, určitě. Ale tak to prostě je, ta kniha je jen část života těch postav, ten většinou koncem knihy nekončí.

Novináři se vás často ptají, jak je to s autobiografickými prvky ve vaší tvorbě. V roce 2015 jste v interviewu pro zpravodajský server *idnes.cz* uvedla, že „ve všem, co píšu, je část mě“, ale „týká se to spíše drobností“. Můžete uvést konkrétní příklad z jakékoliv knihy?

Ne, to asi nedokážu. Třeba *Marta v roce vetřelce* – ta dívka studovala stejnou školu jako já, ale to asi není ten případ. Nebo měla ráda stejné seriály. Ale je to spíš tak obecně, můj náhled na svět. Pro mnoho postav jsou důležité věci stejné jako pro mě. Pro mnoho postav samozřejmě ne.

Myslíte, že vytváříte příběhy pesimistické, nebo realistické? Například co se týče románu *Pod sněhem...* Není stereotypní manželství Blanky a Libora prostě odraz reality mnoha opravdových párů? Tedy že ve vašich knihách nejde ani tak o pesimismus, ale spíše o „tvrdou realitu“?

To není otázka. Můj náhled je pesimistický, ale myslím, že to, co píšu, je realita.

Takže jste i v reálném životě pesimistka. Kdyby vám někdo ukázal sklenici, ve které bude z poloviny voda, jste ta, co ji uvidí poloprázdnou, nikoliv poloplnou?

Poloprázdnou.

Ještě zpátky ke knize *Pod sněhem*. Pro mě byla jednoznačně nejoblíbenější postavou nejmladší ze sester Kristýna. Tak mě zajímá, věříte, že se jednou usadí, pořídí si rodinu, a možná se tím sblíží se sestrami?

Je možný, že se usadí a bude mít rodinu, ale nemyslím, že by se díky tomu nějak sblížila se sestrami. Ale je možné, že rodinu mít nebude. Popravdě, moc nekoukám do budoucnosti postav, pokud se to netýká příběhu.

Tak si na ně aspoň občas vzpomenete?

Ano. Ale spíš v souvislosti, že se o nich zmíní někdo jiný nebo si třeba přečtu o něčem podobném, o čem jsem psala. Jinak na ně nemyslím.

To, jaké budou povahově sestry z knihy *Pod sněhem*, jste měla jasně rozvrhnuté už ve chvíli, kdy jste začala knihu psát?

Ano, pro mě jsou dobře vymyšlené postavy základ.

Hodně silná pro mě byla povídka *Zmizel* z povídkového triptychu *Zmizet*. Malého Jakuba tu srazí auto a přijde o nohu. Jak se vám tato povídka psala?

Vlastně dobře. Ale to je starý nápad, který jsem vymyslela už na základce. Od té doby jsem ho měla v hlavě, takže jsem si ho jen rozpracovala.

I o osudu Kuby jste měla jasno už dopředu?

Velmi dávno.

V jakém prostředí se vám vlastně nejlépe píše?

Měla jsem oblíbený podnik, nonstop na Letné. Tam jsem psala poslední čtyři knihy, ale pak jsme se odstěhovali. A já teď knihu nepíšu, takže nevím. Dříve, než jsem měla dítě, jsem psala doma. Uvidíme, jak to bude dál.

Jste vystudovaná scénáristka. V roce 2010 jste v rozhovoru pro časopis *Sanquis* řekla: „Na FAMU jsem se spíš naučila zákonitosti psaní scénářů. Psaní prózy jsem se nikde neučila. Řemeslo se určitě dá naučit, člověk se taky může takzvaně vypsát. Někjaký základ, řekněme talent, je však nutný, alespoň podle mého názoru.“ Kdy vás napadlo, že se ve vás nějaký talent skrývá a po kolikáté vydané knize jste se začala cítit „vypsaně“?

Nevím, jestli mě samotnou to napadlo, ale někdy kolem nevím, šestnácti let, mi to čas od času někdo řekl. Vypsanost – to asi cítím až posledních pár let, dejme tomu od té doby, co píšu relativně dost povídek na zakázku a třeba po třetí velké knize.

V rozhovoru pro *idnes* z roku 2015, který jsem zmiňovala už výše zmiňovala, jste se nechala slyšet, že se moc nezajímáte o společenské dění, potažmo současné problémy společnosti. V roce 2016 ale na České televizi běžel sitcom *Kosmo*, na jehož scénáři jste se podílela. Seriál je velmi zdařilá satira na českou politickou scénu. Trochu se tedy v té naší společnosti orientovat musíte, ne?

Ano, už ano. Dříve jsem se tomu záměrně vyhýbala, ale už pár let to aspoň zhruba sleduju. Musím ale říct, že bez toho mi bylo líp.

Takže máte pocit, že pohled na současnou českou společnost je tristní?

Ano.

Co si myslíte o tom, když se umělci veřejně vyjadřují k politickému dění? Neuvažovala jste třeba během nedávných prezidentských voleb, že byste veřejně podpořila některého z kandidátů?

Myslím, že je to složité. Teď je ve společnosti taková nálada, že jakékoliv vyjádření někoho z uměleckého světa je pro lidi – dejme tomu voliče SPD (*Svoboda a přímá demokracie – Tomio Okamura – pozn.*) a komunistů, lidí, kteří chodí na Kajínkovy besedy a vzývají Zemana za jeho hulvátství – spíše potvrzením toho, že mají pravdu a že se elity jen povyšují. Takže jsem o tom sice uvažovala, ale pak jsem si řekla, že to ničemu nepomůže, a že nechci, aby mi pak někdo psal hnusné vzkazy atd.

Kromě sitcomu *Kosmo* jste také podepsaná pod seriálem *Ulice* jako dramaturgyně. Baví vás nekonečné seriály typu *Ulice*, *Ordinace v růžové zahradě*? Já si k těm českým nikdy cestu nenašla.

Já vlastně docela jo, ačkoliv poslední léta už to nestačím sledovat. Ale *Ulici* mám ráda.

Máte teď před sebou nějaký další televizní nebo filmový projekt?

Je v jednání scénář podle knihy *Pod sněhem* a také scénář podle *K moři*, ale o obojím se spíše bavíme, než že by se na tom pracovalo.

A nápad na další knihu?

Mám nápad, ale ještě je to na úplném začátku, a ani nad tím teď nepřemýšlím.

Taková obyčejná otázka na závěr. Jaký je váš oblíbený český a zahraniční autor?

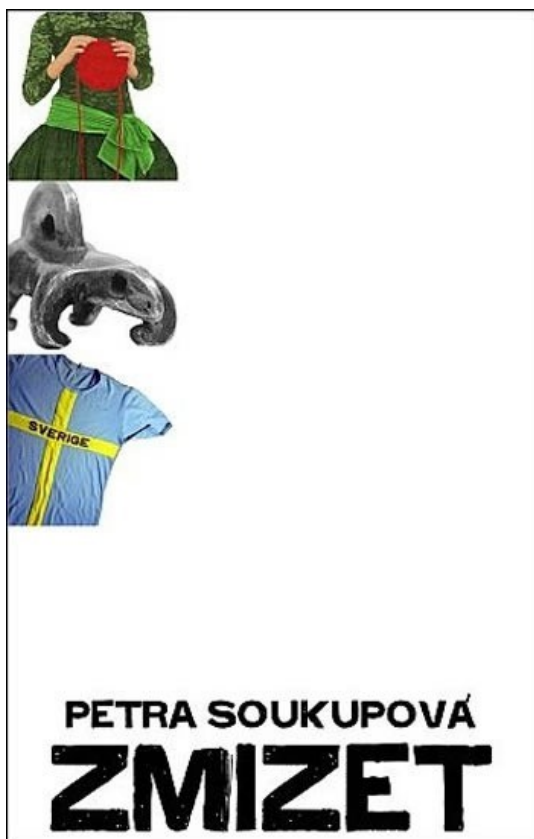
Z českých je to rozhodně Jaroslav Havlíček. Ze zahraničních je jich mnoho: Ian McEwan, Julian Barnes, Michael Chabon, John Irving, a opravdu hodně Stephen King.

Příloha č. 2: Petra Soukupová (foto)

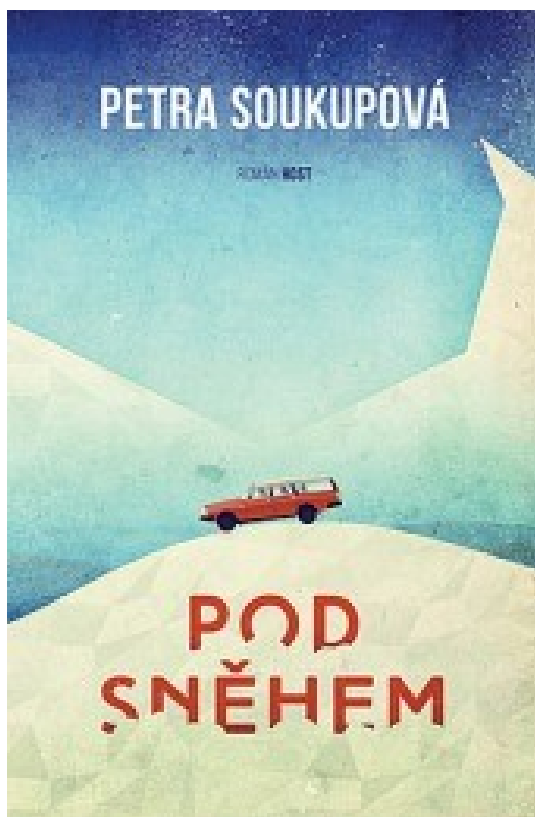
Zdroj: Michal Sváček, Mafra

Příloha č. 3: Obálka knihy Zmizet (foto)

Zdroj: Megaknihy.cz

Příloha č. 4: Obálka knihy Pod sněhem (foto)

Zdroj: Megaknihy.cz